

Sygn. akt V CSK 88/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Gminy T.
przeciwko I. Spółce z o.o. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 2 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 listopada 2012 r., którym uwzględnione zostało powództwo powódki o zapłatę kwoty 70 369,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2011 r. tytułem nieuiszczonej należności za dostarczoną pozwaną wodę i odbiór ścieków.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, i 4 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania: "czy wobec unormowań ustawy Prawo o miarach (ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1069, dalej: „u.p.m.”), a w szczególności art. 8a i art. 8 ust. 1 pkt 4, wskazania przyrządu pomiarowego, wobec którego nie dokonano obowiązku okresowej legalizacji, mogą być brane pod uwagę przy dokonywaniu pomiaru i naliczaniu na tej podstawie należności; czy wobec przewidzianej sankcji karnej za użytkowanie przyrządów pomiarowych, podlegających prawnej kontroli metrologicznej, bez wymaganych dowodów tej kontroli lub niespełniających wymagań (art. 26 ust. 1 pkt 2 tej u.p.m.), istnieje podstawa do przyjęcia wskazań przyrządu pomiarowego nieposiadającego ważnej legalizacji jako podstawy rozliczeń; czy nawet w przypadku przyjęcia, że przyrząd pomiarowy pod względem technicznym działa prawidłowo, to czy z punktu widzenia formalnego, jako niespełniający warunków ustalonych dla urządzeń pomiarowych, może w świetle wskazanej ustawy oraz przepisów wykonawczych do tego aktu, być użytkowany i stanowić podstawę rozliczeń należności”.

W świetle zaskarżonego wyroku okazuje się, że wymaga wykładni art. 8a u.p.m., który nie doczekał się dotychczas wykładni, a dokonanie jej pozwoli na wyeliminowanie rozbieżności i wątpliwości w rozumieniu zagadnień związanych ze znaczeniem prawnej kontroli metrologicznej, a w szczególności istoty dokonywania legalizacji przyrządów pomiarowych oraz ustalenia czy powołana norma stanowi

bezwzględna przeszkodę do przyjęcia wskazań takiego nielegalizowanego urządzenia jako podstawy rozliczenia.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej związana jest z wynikającym z ustawy prawo o miarach i rozporządzenia wykonawczego, obowiązkiem posiadania przez urządzenie pomiarowe i nienaruszonej cechy legalizacyjnej oraz możliwości dokonywania pomiarów będących podstawą naliczania odpłatności, jedynie przy użyciu takich urządzeń. Wprowadzenie do użytku urządzenia nieposiadającego wymaganej legalizacji jest niedopuszczalne, także w odniesieniu do dokonywania przy jego użyciu pomiarów stanowiących podstawę naliczania odpłatności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04,

niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. W ich argumentacji nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu, nie zaś o określenie konsekwencji prawnych ustalonych faktów. Brak argumentacji prawnej wskazującej na potrzebę rozstrzygnięcia podanych przez skarżącą wątpliwości, które są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i zmierzają w istocie kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Na spełnienie tych wymagań nie wskazuje wniosek skarżących. Nie ma rzeczywistych podstaw do uznania, że wskazany przepis prawa budzi wątpliwości prowadzące do rozbieżnej wykładni. Motywacja skarżącej dotyczy rozumienia przepisu zgodnego z przyjętym przez Sąd Okręgowy, a zastrzeżenia dotyczą stanowiska Sądu wynikającego z przedstawionych okoliczności, których nie uwzględnia uzasadnienie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przedstawić, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów

prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Rzeczą skarżącej było wykazanie, że oczywistość tego rodzaju rzeczywiście zachodzi. Nie motywuje jej kwestionowanie wykładni przepisów prawa dokonanej przez Sąd drugiej instancji, jak też powołanie z jednej strony przyczyn związanych z wątpliwościami prawnymi, a z drugiej traktowanie ich jako nie budzących trudności interpretacyjnych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, analiza podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi do wniosku, że doszło do naruszenia, w stopniu kwalifikowanym, prawa materialnego. Kwestionowanie wykładni prawa dokonanej przez Sąd Apelacyjny oparte jest na subiektywnym przekonaniu skarżącego, które nie znajduje potwierdzenia w okolicznościach sprawy.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.